

'Oh, my God,' roept Elise als ze zich dit weer herinnert, ze slaat een hand voor haar mond. 'Dat stond ook in zijn bericht in Rome, PS: het is geen hogere wiskunde, zoals bij *Murder on the Oriënt Express*.

Fuck! Dat heb ik helemaal over het hoofd gezien!

Intussen komt de ober met de *Tavuk göğsü* aan haar tafeltje, maar Elise neemt de benen naar haar kamer om haar spullen in te pakken, checkt haastig uit bij de receptie en neemt de taxi naar het Pera Palace hotel in Beyoğlu.

Bij het zien van het interieur van dit hotel valt haar mond open van verbazing door alle pracht en praal, die in een klassieke stijl gecombineerd is met Europese en Ottomaanse invloeden. Ze voelt de sfeer.

Opgewonden loopt ze naar de receptie met de vraag of de heer Leon van Loo aanwezig is. De jongen kijkt op van zijn computer en knikt. Hij vraagt een ogenblikje geduld, tikt relaxed op het toetsenbord, kijkt naar het computerscherm en dan weer met verbaasde blikken naar Elise. Vervolgens pakt hij de telefoon en zegt:

'De heer Van Loo, er staat hier een mevrouw op u te wachten, zoals u eerder al aan ons had doorgegeven.'

De jongen hangt op en zegt met een glimlach: 'U mag plaatsnemen in de theelounge.' Hij roept een collega die met Elise meeloopt.

Ze gaan een korte trap op en dan wordt haar een stoel gewezen in een ruimte die elegantie uitstraalt, er klinkt zachte pianomuziek op de achtergrond. Er hangt een ongekende, magische sfeer, die versterkt wordt door de fluwelen rode gordijnen, het hoge plafond met zes glazen koepels erin, een grote gouden spiegel en een prachtige parketvloer. Vooral de klassieke stoelen met

rijke luxe stoffen, waar mensen met een intellectuele uitstraling op zitten, genietend van de delicatessen op hun bord, is voor Elise nieuw. Het is alsof ze in begin 1900 is beland.

Onder de indruk staat ze bewonderend om zich heen te kijken. De man wijst haar een zitplaats aan.

Tot haar grote verbazing ziet ze dan ook Leon naar haar toe komen lopen. Een beetje verkrampt staat Elise op. Ze heft haar hoofd, haalt diep adem door haar neus en kijkt opnieuw zijn kant uit. Ze kijken elkaar doordringend aan.

Leon lacht zacht. 'Ik had je eerder verwacht!'

'Wat is dit Leon? Gaan we de geest van Agatha Christie oproepen door een nieuwe detective ter plekke te verzinnen? Of ben jij privédetective dat ik daarom helemaal niets ergens over je kan vinden? Nergens! Wat heeft dit allemaal te betekenen?' vraagt Elise opgewonden. 'Heb jij enig idee wat dit met mij doet?'

'Elise, het spijt me! Ik wist niet dat je er zo van slag door zou raken. Ik dacht dat ik genoeg aanwijzingen had gegeven om mij meteen te kunnen vinden en dat je het leuk zou vinden. Sorry!'

'Sorry, is dit alles wat je kunt zeggen! Je had mij ook kunnen bellen of nog een bericht kunnen sturen. Maar jouw mobiel staat telkens uit. Waarom moet je nu iedere keer zo geheimzinnig doen, Leon?'

'Dat is inderdaad absurd. Luister, ik ben ooit gestalkt, vandaar dat je niks over mij kunt vinden. Maar nogmaals, het was niet mijn bedoeling om jou zo van streek te maken. Kan ik het goedmaken met deze *afternoon tea*? Daar hou jij heel veel van, zei je een keer.'

Leon wijst naar een zwarte grote ronde tafel die midden in de zaal staat met daarop allemaal delicatessen. Als hij wat lekkernijen voor haar op een bord legt, protesteert Elise niet, ze neemt het bord van hem aan.

‘Denk maar niet dat je er zo makkelijk vanaf komt, meneer mysterie. Maar goed, laat ik maar nu genieten van de sfeer. Mijn maag is helemaal van streek,’ spreekt Elise met een krachtige stem.

‘Het is eigenlijk jammer dat je me nu pas gevonden hebt, anders hadden we allang hier gezeten,’ zegt Leon een beetje gepikeerd, nadat hij een lekkernij van het bord van Elise heeft genomen.

‘Ik begrijp het allemaal niet zo goed, Leon, wat ben jij allemaal aan het doen? Ik dacht dat jij een interieurontwerper was?’

Elise gaat zitten en slaat haar benen over elkaar, terwijl ze hem cynisch aankijkt.

Leon gaat naast haar zitten. ‘Dat ben ik ook, Elise, alleen ik koop en verkoop ook antiek dus vandaar dat ik veel reis. Verder niks. Echt niet!’

Elise kijkt hem een tikje sceptisch aan. ‘Ik had je eerder willen vinden, maar ik was er zo van overtuigd dat ik je bij de Galatatoren zou vinden. Ik had me zelfs al voorgesteld dat ik je daar zou zien zitten in het restaurant of op het balkon van de toren, met die mysterieuze glimlach van *Mona Lisa*. Maar je was er niet.’

‘Die mysterieuze glimlach van *Mona Lisa*?’ herhaalt Leon met een lach.

‘Ja, precies, zo’n glimlach die niet oprecht is.’

Leon blaast haar een kus toe, knipoogt en glimlacht.

Elise eet beschaafd haar bord met zoetigheden leeg. Ze kijkt al een stuk vrolijker en is blij met de overwin-

ning, dat ze in deze grote stad, zonder adresgegevens Leon toch wist te gevonden. Maar een sluimerende boosheid blijft toch ook hangen, merkt ze, ondanks dat ze stiekem heel blij is om hem weer te zien. Ondertussen geniet ze ongegeneerd van de zoetigheden in haar mond, veegt zo nu en dan met haar vingers haar mondhoek schoon en drinkt kleine slokjes van haar thee.

Op dat moment komt een er andere ober naar Leon toe, buigt zich naar hem toe en fluistert iets.

Fronsend hoort Leon de man aan en kijkt naar Elise alsof hij iets heel interessants en onbetamelijks gehoord heeft.

De ober vertrekt. Leon kijkt stil om zich heen, buigt zich dan naar Elise en fluistert: 'Is het goed als ik je even alleen laat?' en hij verdwijnt onmiddellijk.

Een halfuur later komt diezelfde ober met een briefje in zijn hand. Hij geeft het aan Elise.

Ze leest het, steekt het in haar tas, staat heel rustig op en loopt dan de poort van het hotel uit.

'Oh, wat ben ik toch een idioot!' fluistert ze tegen zichzelf.

Twee dagen later staat Elise in het Musée du Louvre met een plattegrond in haar hand en loopt richting het portret van *Mona Lisa*. Ongeduldig kijkt ze op haar horloge en loopt gehaast de route die haar naar Leon zal gaan brengen. Al had Leon weer niet gezegd waar hij precies zou zijn in het Louvre om drie uur. Toch wist Elise bijna zeker dat zij hem voor het schilderij van de *Mona Lisa* zou kunnen vinden. In het briefje stond namelijk:

'Ter ere van het vijfhonderdste sterfjaar van Da Vinci, wordt overmorgen in het Louvre bij een nieuwe tentoonstelling de houtskool-voorstudie Monna Vanna getoond. Deze heeft hij gebruikt om de contouren van de Mona Lisa goed op het doek te krijgen. Die moet ik organiseren, omdat mijn vriend, die de organisator is, onwel is geworden. Ik word nu met een privéliegtuig opgehaald en kan jou helaas niet meenemen. Maar kom ook, alsjeblieft! Overmorgen om drie uur zie ik je graag in het Louvre. Je houdt de afscheidskussen te goed. Je t'aime!'

Elise kijkt naar het portret van *Mona Lisa* en denkt hoe mooi het is om een vrouw te zijn en vervolgt in haar gedachten:

Waarom krijg ik nooit de liefde die ik verdien? Omdat ik te nieuwsgierig ben? Omdat ik mijn grenzen niet duidelijk genoeg aangeef of er te lang mee wacht? Of omdat ik dat ik het niet waard ben?

Dan hoort ze Leon bij het schilderij ineens zeggen:

'Wat heeft de bekende dichter Luís Vaz de Camões gezegd?'

Met een hese stem draagt hij in het oor van Elise het gedicht voor:

*'Liefde is vuur dat ongezien brandt;
het is een wond die pijn doet en die je niet voelt;
het is een ontevreden tevredenheid;
het is de pijn die zich ontrafelt zonder pijn.'*

'Mooi gedicht, maar liefde heeft alleen betekenis als je het waardeert en wordt gewaardeerd,' zegt Elise geërgerd.